ION BĂIEŞU

Vânătorii

PERSONAJELE

VÂNĂROTUL I
VÂNĂROTUL I
VÂNĂROTUL I
FEMEIA

La marginea unei păduri, într-un şanţ, doi vânători. Vânător I este bătrân. Vânător II este relativ tânăr, adică de aproximativ patruzeci de ani. sunt în aşteptarea vânatului, în sensul că puştile sunt gata de tragere.

VÂNĂTOR II: Dacă eşti amabil, colega, aş vrea să-ţi pun o întrebare.
VÂNĂTOR I: Te rog.
VÂNĂTOR II: Ce vânăm noi aici?
VÂNĂTOR I: Cum ce vânăm?!
VÂNĂTOR II: Da, te-am întrebat ce vânăm.
VÂNĂTOR I: Păi dumneata ai venit la vânătoare fără să ştii ce vânezi?!
VÂNĂTOR II: Mi s-a spus că e vorba de mistreţi, dar că n-ar fi exclus să ne sară în faţă un iepure, un fazan sau o vulpe.
VÂNĂTOR I: Fireşte, unui vânător îi poate apărea în faţă şi un elefant, dar el, când pleacă la vânătoare, pleacă pentru un anumit vânat. În sensul că-şi pregăteşte

încărcătura armei fie pentru iepuri, fie pentru urşi, sitari sau ciori. Nu pleacă la întâmplare. Asta ţi-o spun în calitatea mea de vânător bătrân. Vânez de cincizeci şi cinci de ani. La vârsta de patru ani am omorât o vrabie cu praştia.

VÂNĂTOR II: Te rog să nu fii rău sau ironic cu mine. Am să-ţi fac o mărturisire penibilă: eu vânez azi pentru prima oară în viaţa mea.

VÂNĂTOR I: Fii serios!

VÂNĂTOR II: Pe cuvântul meu! Deşi am aproape patruzeci de ani merg pentru prima oară la o vânătoare.

VÂNĂTOR I: Bine, dar văd că ai o armă extraordinară, nu sunt decât câteva în ţară.

VÂNĂTOR II: Am primit-o moştenire. Acum două săptămâni am intrat în posesia ei, după un proces de cinci ani, cu verii mei. A fost a bunicului meu. Poate aţi auzit de el: singurul român care a vânat un tigru bengalez.

VÂNĂTOR I: Popescu!

VÂNĂTOR II: Exact. Făcându-şi testamentul, el a specificat că lasă arma lui cea mai bună, primită cadou de la un maharadjah indian, cu care vâna lei, nepotului care se va dovedi cel mai iubitor de animale.

VÂNĂTOR I: Şi ai dovedit dumneata această virtute?

VÂNĂTOR II: Eu, nu. Nevastă-mea. Are zece pisici şi şase câini. Am angajat un avocat celebru, s-au făcut zece expertize, ne-a costat zece mii de lei şi-am câştigat arma.

VÂNĂTOR I: Care costă cinci mii.

VÂNĂTOR II: Soţia mea a ţinut neapărat să câştigăm această armă. Nu-mi dau seama de ce.

VÂNĂTOR I: Probabil pentru că a sperat să devii şi dumneata vânător.

VÂNĂTOR II: Probabil. Deşi eu nu ţin deloc la acest lucru. Nu doresc câtuşi de puţin să omor animale. Este gestul cel mai oribil pe care-l poate comite un om. O

adevărată crimă!

VÂNĂTOR I: Dragul meu, spui nişte prostii cât dumneata de mari! Vânătoarea e un sport ca oricare altul. Ca pescuitul, ca fotbalul sau ca bridge-ul.

VÂNĂTOR II: N-aş crede. La bridge, de pildă, nu se trage cu arma.

VÂNĂTOR I: Nu vulgariza. Vânătoarea este una dintre cele mai vechi şi mai nobile îndeletniciri omeneşti. Imediat după ce a coborât din copac, omul a început să vâneze. Altfel ar fi murit de foame.

VÂNĂTOR II: Omul vâna pentru că era el însuşi vânat de alte animale. Dacă nu omora el, era omorât.

VÂNĂTOR I: Vâna pentru că nu avea ce mânca. Vânatul era unica lui sursă de existenţă.

VÂNĂTOR II: Da, pe omul primitiv îl înţeleg. Dar omul modern vânează din plăcere.

VÂNĂTOR I: Fireşte. Vânatul e un sport. Sportul e şi o plăcere, dar, mai ales, un mijloc de călire a organismului. Nu alergi zece mii de metri din plăcere, ci ca să-ţi fortifici muşchii şi inima. În zeci sau poate sute de partide de vânătoare am fost udat până la piele, am stat în mocirlă, în zăpadă, în căldură toridă. Ca să nu-ţi mai spun de câte ori mi-am pus viaţa în pericol.

VÂNĂTOR II: Dar vânătoarea noastră când începe?

VÂNĂTOR I: Ai răbdare. Ni se va da un semnal. Şi apoi, dragul meu coleg, vânăm şi pentru ca să menţinem un echilibru al speciilor. Dacă mistreţii nu ar fi vânaţi, ei ar distruge toate recoltele de porumb şi cartofi. Ţi-ai pus întrebarea ce s-ar întâmpla cu găinile dacă nu ar fi tăiate? În câţiva ani globul pământesc ar fi plini de găini.

VÂNĂTOR II: Da, pentru că noi împuşcăm vulpile, care, dacă n-ar fi împuşcate, ar mânca găinile.

VÂNĂTOR I: Fii serios. Du toate vulpile din ţară într-o crescătorie de păsări. După ultimul recensământ există cinci mii cinci sute de exemplare vii. Ce să facă aceste

amărâte cu câteva miliarde de găini? Când să le mănânce?

VÂNĂTOR II: Dumneata iubeşti animalele?

VÂNĂTOR I: Eu?! Mai mult ca pe mine. Am casa plină de câini şi pisici. Toate dorm cu mine în pat. În tinereţe am crescut o maimuţă şi un pui de leu pe care-l pupam pe bot.

VÂNĂTOR II: Atunci cum poţi să tragi într-un animal nevinovat? Ce rău au făcut animalele omului? L-a biciuit boul pe om vreodată? L-a călărit calul pe om vreodată? Că un leu ne-a mai sfâşiat câteodată, da, e posibil, dar asta pentru că omul a venit peste el, în vizuina lui. Dar a venit vreodată un leu să te atace în apartamentul dumitale? Sau în lift sau pe stradă, la cinema, la teatru?

VÂNĂTOR I: Poate crezi că exagerez, dar au fost cazuri când, în anumite ţări — nu le numesc — s-a ivit necesitatea înfiinţării unor societăţi pentru protecţia oamenilor.

VÂNĂTOR II: Împotriva animalelor?

VÂNĂTOR I: Da.

VÂNĂTOR II: Eu ştiam că invers.

VÂNĂTOR I: Păi da, pentru că existau atâtea societăţi pentru protecţia animalelor, încât a fost nevoie să apară şi o societate pentru protecţia oamenilor. În sensul că tu, om, nu aveai voie să loveşti un cal cu cravaşa, dar calul avea voie să-ţi dea o copită în moacă. Tu nu aveai voie să loveşti un bou cu biciul, dar boul avea voie să te împungă cu coarnele în burtă şi să-ţi dea maţele afară. Ce părere ai?

VÂNĂTOR II: Mi s-a făcut frig. Când se termină vânătoarea?

VÂNĂTOR I: Nici n-a început. Vrei o gură de rom?

VÂNĂTOR II: Soţia nu-mi dă voie să consum alcool. Când consum alcool devin extrem de sentimental şi încep să plâng.

VÂNĂTOR I (*din ce în ce mai vehement*): Prietene, ştii bancul despre vânătorul de lei?

VÂNĂTOR II: Din păcate, eu nu ştiu absolut nici un banc şi nici o glumă. sunt total lipsit de simţul umorului. Se zice că indivizii lipsiţi de simţul umorului sunt fie anormali, fie proşti, fie răi. Eu cred că sunt normal, dar n-am fost capabil să spun în viaţa mea o vorbă de duh.

VÂNĂTOR I: Fii atent. Un vânător pleacă la vânătoare de lei în junglă. În fine, după o zi întreagă petrecută într-o căldură infernală, descoperă un leu care dormea. Vânătorul trage, dar arma nu ia foc. Trage încă odată, nu ia foc, leul se trezeşte, Vânătorul trage toate gloanţele, arma tot nu ia foc şi o ia la fugă. Vânătorul fuge, leul după el, vânătorul fuge, leul după el...

VÂNĂTOR II: Şi?

VÂNĂTOR I: Ai răbdare. Fuge, fuge şi, exact în clipa în care e gata să-l înhaţe, leul alunecă pe ceva, îşi fracturează două picioare, după care vânătorul nu mai are altceva de făcut decât să-i dea cu patul armei în cap, să-l ucidă şi să-l ia în spinare.

VÂNĂTOR II: Extraordinar!

VÂNĂTOR I: Ce e extraordinar?

VÂNĂTOR II: Curajul vânătorului. Să fugi ştiind că ai în spatele tău o fiară care te va sfâşia în următoarele clipe, mi se pare gestul cel mai bărbătesc cu putinţă. Eu, ca să fiu foarte sincer, cred c-aş fi făcut pe mine.

VÂNĂTOR I: Poftim?

VÂNĂTOR II: Da, nu mi-e ruşine să recunosc: cred c-aş fi făcut pe mine.

VÂNĂTOR I: Ei, ştii că eşti grozav? Dar pe ce crezi c-a alunecat leul respectiv de şi-a rupt ambele picioare din faţă?!

VÂNĂTOR II: Da, aşa se explică.

VÂNĂTOR I: Frică ne e tuturor, scumpul meu. Frica de moarte este un reflex al tuturor fiinţelor vii. Şi filozofului, şi melcului le e frică de moarte. Filozoful se

ascunde într-o dogmă, melcul într-o cochilie. Sigur că vânătorul e un om de curaj, dar spaima nu-l ocoleşte în momentele decisive.

VÂNĂTOR II: Daţi-mi, totuşi, o gură de rom. Am îngheţat lemn.

VÂNĂTOR I (*ascultă un zgomot*): Am impresia că au pornit gonacii. Să ne pregătim armele.

VÂNĂTOR II: Ce vom vâna?

VÂNĂTOR I: Porci mistreţi.

VÂNĂTOR II: E un animai periculos?

VÂNĂTOR I: Bineînţeles. Un unchi de-al meu a fost sfâşiat de colţii unui mistreţ rău împuşcat. Fii prudent. Stai în groapă şi tragi. Atât. Ia să văd cum ţii arma. Păi nu aşa, dragul meu. N-ai luat nici un fel de lecţii? Păi, cum aşezi dumneata patul armei, rămâi fără dantură. Fii atent aici! (*Se aude sunetul unui corn de vânătoare. Tresare*.) Jos! Culcat! Pe poziţie! (*Cei doi se aruncă în şanţ, în aşteptarea vânatului. Acesta întârzie*.)

VÂNĂTOR II: Poate dumneata nu ştiai că animalul este cel mai fidel prieten al omului: Toate popoarele au o întreagă literatură închinată animalelor. Primele picturi ale oamenilor au fost dedicate animalelor. Popoare vechi s-au lăsat călăuzite de animale. Ştii cum au descoperit hunii Europa? Datorită unei căprioare. Teritoriul pe care trăiau ei de milenii era înconjurat de mlaştini. Ei credeau că acolo se sfârşeşte lumea. Dar un vânător s-a luat după o căprioară şi această căprioară i-a arătat că dincolo de mlaştină se află o altă lume. Lumea aceea era Europa.

VÂNĂTOR I: Te rog să vorbeşti mai încet. Mistreţul e foarte sensibil.

VÂNĂTOR II: Deocamdată nu văd nici un fel de mistreţ, aşa că te rog să fii amabil să mă laşi să vorbesc.

VÂNĂTOR I: Şi mie îmi place să vorbesc, aşa că dă-i înainte. Totul e să nu speriem vânatul.

VÂNĂTOR II (*isteric*): Dar înţelege odată că eu n-am venit

aici să vânez!

VÂNĂTOR I: Dar pentru ce-ai venit?

VÂNĂTOR II (*se gândeşte*): Da... De fapt, pentru ce am venit? Pentru ce? Să mă gândesc...

VÂNĂTOR I: Totuşi, gonacii n-au pornit. Între timp, dacă nu te deranjează şi, întrucât observ că dumneata nu te poţi concentra, aş putea să-ţi mai povestesc câte ceva din experienţa mea. Dar fii sincer: te interesează?

VÂNĂTOR II: Desigur.

VÂNĂTOR I: Dumneata ai fi capabil, de pildă, să accepţi ideea că vânătoarea este o artă?

VÂNĂTOR II: Nu, această idee nu o pot accepta în nici un caz.

VÂNĂTOR I: Dar ce este arta, după părerea dumitale?

VÂNĂTOR II: Nu am o părere personală despre artă... Nu-mi îngădui să am aşa ceva, eu sunt un om bine crescut. Totuşi, aş putea să afirm că arta este ceea ce ne emoţionează.

VÂNĂTOR I: Vai de mine, dar asta e o prostie crasă!

VÂNĂTOR II: De acord, îmi cer scuze. Arta este cu totul altceva. Arta este acea capacitate eminamente umană care poate exprima un lucru în două feluri: urât sau frumos.

VÂNĂTOR I: Acum te mai apropii de adevăr. Am să-ţi demonstrez că vânătoarea este o artă. Iţi povestesc un singur fapt. Într-o rezervaţie din Sahara, vine o familie de americani foarte bogaţi, adică el, ea, doi copii şi o servitoare. Ei intră în rezervaţie cu un jep blindat, având autorizaţie, contra a nu ştiu câte mii de dolari, să vâneze un leu. Ajungând în locul cel mai propice pentru vânătoare, el coboară din maşină şi se pune pe aşteptare. La un moment dat, vede un leu, se pregăteşte să tragă, dar, în acelaşi timp, un alt leu se apropie din spate, gata să-l atace. Soţia vede scena, dar nu-l pune în gardă. De ce?

VÂNĂTOR II: Chiar, de ce?

VÂNĂTOR I: Ea tocmai filma leul cum se apropie şi nu a vrut să rateze secvenţa.

VÂNĂTOR II: Şi?

VÂNĂTOR I: E simplu: leul l-a sfâşiat pe soţul ei, iar ea a filmat scena respectivă până la ultimul detaliu, în faţa copiilor şi a servitoarei — 28 de minute. A luat premiul Oscar şi cincisprezece milioane de dolari. Culmea este că ea nu a făcut gestul pentru bani, fiind milionară, ci doar pentru a prinde pe peliculă un fapt unic: cum mănâncă un leu un om. Adică era o artistă. Arta — ţine minte, ţi-o spune un om bătrân — cere sacrificii. Nu există artă fără sacrificiu. Arta nu se face cu jumătăţi de măsură. Vrei artă adevărată, îţi sacrifici bărbatul. Sau invers.

VÂNĂTOR II: Stimate coleg, tot ceea ce îmi spui dumneata este extrem de interesant, dar eu mă simt extrem de înfrigurat. Îmi e atât de frig încât îmi vine să urlu.

VÂNĂTOR I: Mă mir, pentru că dumneata eşti mult mai gros îmbrăcat decât mine.

VÂNĂTOR II: Asta mă mir şi eu. Dumitale nu ţi-e frig?

VÂNĂTOR I: Oho! Şi încă cum! Dar asta e plăcerea Vânătorii: să suferi. Să umbli o zi întreagă prin mizerie şi zloată, să te întorci acasă cu o singură cioară împuşcată, ud până la piele, dar să fii fericit că eşti vânător. Te întreb o chestiune confidenţială: îi agreezi pe pescari?

VÂNĂTOR II: Nu-i înţeleg. Să stai o zi întreagă nemişcat...

VÂNĂTOR I: Sunt absolut stupizi. Ei bine, întrucât vânatul văd că întârzie, mai suporţi o singură poveste din viaţa unui bătrân şi lăudăros vânător?

VÂNĂTOR II: Cu mare plăcere. Altceva ce dracu să fac în acest şanţ plin de mocirlă, în care tremur ca o piftie? Ce caut eu la această vânătoare?

VÂNĂTOR I: Fii atent, dragul meu, am să-ţi povestesc cea mai mirobolantă aventură din viaţa mea de vânător. Te rog să fii atent. Merg eu înainte de al doilea masacru

mondial în Africa, împreună cu un prinţ boem, pe care nu-l interesa politica şi care, dealtfel, în timpul traversării Mediteranei, a murii de hepatită. Era un dobitoc, nu pentru că nu se pricepea la vânătoare, ci pentru că avea o arma foarte veche, de o valoare inestimabilă, rămasă de la un rege englez, dar care nu mai era bună ele nimic. Eu îi spuneam că e mizerabilă, el susţinea că e grozavă, în fine, ne-am pălmuit, el a murit, totul s-a rezolvat. Merg eu mai departe în Africa, îmi angajez trei călăuze şi plec să vânez lei.

VÂNĂTOR II-: Ca Hemingway.

VÂNĂTOR I: Să fim serioşi. L-am cunoscut personal. Absolut personal. Mă crezi?

VÂNĂTOR II.: De ce nu?

VÂNĂTOR I: Rămâne între noi: tipul era obsedat sexual. Venea la vânătoare cu femei isterice, pe care le epata cu marea lui dexteritate vânătorească. Tipul n-a vânat personal nici un leu. El avea nevoie de reclamă ca să-şi vândă cărţile. Dovadă că acum preţul lui a scăzut enorm. Nu mai e cumpărat nici măcar în America.

VÂNĂTOR II: „Bătrânul şi marea“ mi-a plăcut.

VÂNĂTOR I: Fii serios. E o chestie plicticoasă. Ceva pescăresc. Fii atent mai departe. Deci, merg în junglă pentru o partidă de lei. Umblăm trei zile, nu găsim nimic, ne culcăm în cort, mie mi-e prea cald, ies afară şi mă atacă un leu care mă răneşte mortal

VÂNĂTOR II: Mortal nu putea să te rănească, din moment ce eşti încă în viaţă.

VÂNĂTOR I: Ai răbdare să mă asculţi până la capăt? Deci sunt sfâşiat, călăuzele mă iau într-o pătură şi mă duc într-un trib. Vin nişte bătrâne, îmi ung rănile cu ierburi şi alifii şi, după un an de zile — precizez — mă refac. Învăţ limba, devin prietenul lor cel mai bun şi nu mai simt nevoia să plec de acolo. Ce părere ai de chestia asta?

VÂNĂTOR II: Normal.

VÂNĂTOR I: Nu e normal deloc. Tipii erau la nivelul comunei primitive, au fost filmaţi de televiziunea franceză, sunt celebri. Află că am rămas acolo vreme de cinci ani de zile, şeful de trib mi-a cedat jumătate din cele cincizeci de neveste ale sale, dintre care cinci erau franţuzoaice, două englezoaice şi două unguroaice. Vrei să-ţi spun finalul?

VÂNĂTOR II: Da. Mi-e foarte frig.

VÂNĂTOR I: Fii atent, că te încălzeşti. În acest răstimp i-am învăţat pe toţi carte, i-am obişnuit să se spele cu săpun şi să respecte femeile. Adică exact ceea ce-i trebuie omului modern. Când am plecat, m-au condus toţi plângând în hohote şi mi-au dăruit o maimuţă împăiată, care era idolul lor. O am acasă. Poate nu mă crezi?

VÂNĂTOR II: Ba da. Tot ce mi-ai spus este absolut verosimil.

VÂNĂTOR I (*scoate un portofel din buzunar*): Uite o fotografie grozavă. Toţi eram în pieile goale.

VÂNĂTOR II: E impresionant.

VÂNĂTOR I: Îţi spun o chestiune absolut intimă. Poţi s-o ţii secretă?

VÂNĂTOR II: Desigur.

VÂNĂTOR I: Despre această teribilă aventură a mea am scris o carte grozavă. O carte care a făcut furori.

VÂNĂTOR II: Îmi pare rău că nu o cunosc.

VÂNĂTOR I: S-a epuizat din prima zi. Chiar din primele ore. Se bătea lumea pe ea. (*Oftează*.)

VÂNĂTOR II: De ce eşti amărât?

VÂNĂTOR I: Pentru că am fost frustrat!

IN CĂUTAREA sensului pierdut

VÂNĂTOR II: De către cine?

VÂNĂTOR I (*conspirativ*): De către un scriitor!

VÂNĂTOR II: Cum aşa?

VÂNĂTOR I: Poate că nu cunoşti scriitorii sau o anumită parte dintre ei. sunt nişte gangsteri. Eu nu aveam stil,

nu aveam nici un fel de vocaţie, eram un afon, dar voiam totuşi să transmit lumii impresiile mele personale asupra activităţii acestui trib. Şi am angajat un scriitor să mă ajute. Ce crezi că a făcut tipul? S-a iscălit numai el, pretinzând că totul este o ficţiune a lui, eu neavând nici mi merit. L-am dat în judecată, dar nimeni n-a vrut să creadă că tot ce e scris în carte îmi aparţine, că acolo e o parte a vieţii mele. Judecătorii, ştiind că sunt vânător, mi-au râs în nas. Îţi spun: scriitorii n-au nimic sfânt, fură tot ce le iese în cale.

VÂNĂTOR II: Dumneata eşti un adevărat aventurier. Mai ai şi altă profesie?

VÂNĂTOR I: Nu, din păcate. sunt victima unui bunic care mi-a lăsat o avere fabuloasă în lire sterline. (Râde.) Eram copil, habar n-aveam de acest bunic, când m-am trezit putred de bogat. M-am lăsat de şcoală şi-am plecat în lume, ca să cheltui banii. Îţi spun ceva extrem de sincer: foarte greu se cheltuieşte o jumătate de milion de lire sterline. Piua la vârsta de şaizeci şi cinci de ani am lichidat abia jumate. Cu restul am de gând să întemeiez o fundaţie care să-mi poarte numele. O fundaţie a vânătorilor, care să dea în fiecare an un fel de premiu Nobel pentru cea mai grozavă performanţă vânătorească. Ai vrea să faci parte din juriul acestei fundaţii după moartea mea? Sau să fii, eventual, administratorul ei?

VÂNĂTOR II: Dragă prietene, îmi cer scuzele de rigoare, dar eu nu iubesc vânătoarea şi nu o respect. Dumneata eşti un fanatic, iar eu urăsc fanatismul sub toate formele şi aspectele lui. Dealtfel, nici nu mă simt prea bine cu sănătatea. Şi nici nu mă interesează această partidă. Aş dori să plec acasă. Pe unde s-o apuc?

VÂNĂTOR I: Acum este imposibil de plecat. E interzis. Acum încep tragerile şi poţi fi oricând lovit de un glonte. Stai pe loc.

VÂNĂTOR II: Bine, am să stau pe loc, dar asta nu în-

seamnă că am să vânez. Poate să treacă prin faţa mea şi un elefant, eu tot nu voi trage.

VÂNĂTOR I: Asta te priveşte personal. (*Pauză*) Totuşi, eu nu pricep un lucru: de ce ai venit dumneata la vânătoare — te avertizez că suntem alături doar prin graţiile unei trageri la sorţi — cu o asemenea armă superbă, dacă nu doreşti să vânezi? De ce?

VÂNĂTOR II: Dragă colega, eşti om în vârstă, vânător cu experienţă. Sper că eşti şi un om normal.

VÂNĂTOR I: Reiese din tot ce ţi-am spus până acum că nu sunt un om normal?

VÂNĂTOR II: Nu. Cel mult că ai putea fi un lăudăros, ca orice vânător. Dacă vrei, eu pot să-ţi explic de ce am venit la această vânătoare. Va fi un pic cam complicat. Te interesează neapărat?

VÂNĂTOR I: Ca să fiu sincer, da. Un vânător este dator nu numai să povestească frumos, dar să şi asculte frumos. Povesteşte-mi ceva frumos despre dumneata.

VÂNĂTOR II: De acord. Am să-ţi povestesc totul, nu am nimic să-ţi ascund. Vreau să-ţi povestesc cum am ajuns eu la această vânătoare. E o istorie atât de stranie încât sunt convins că n-ai să mă crezi.

VÂNĂTOR I: Ba da. Iţi promit c-o să te cred. Îţi promit. Datoria unui vânător este să-l creadă până la capăt pe colegul său.

VÂNĂTOR II: Am să-ţi povestesc cum am cunoscut-o pe soţia mea, adică persoana care m-a trimis astăzi la vânătoare cu forţa.

VÂNĂTOR I: Cu forţa?

VÂNĂTOR II (*cu lacrimi în ochi*): Da, cu forţa. Îţi voi explica şi vei înţelege. Cu exact un an de zile în urmă, eu lucram într-un institut de proiectări ca inginer proiectant. Institutul nostru avea două mii de salariaţi, dintre care trei sferturi femei. Eu eram — şi chiar sunt şi acum — un meseriaş, un om serios, cuminte şi harnic, bun coleg, iubit de toată lumea şi aşa mai

departe. Eram logodit cu o colegă la fel de serioasă şi cuminte, de familie foarte bună. În acest institut al nostru exista, însă, o femeie de o rară frumuseţe, ceva cu totul ieşit din comun, pe care o iubea ca un dement directorul adjunct, şi el un bărbat superb, care şi-a părăsit soţia şi copilul pentru ea. Această femeie extraordinar de frumoasa nu mă cunoştea personal, ne ştiam doar din vedere, mai precis eu o ştiam pe ea. Într-o zi s-a întâmplat un fapt extraordinar: m-am întâlnit cu ea pe unul din culoarele clădirii de zece etaje a institutului nostru. S-a oprit în dreptul meu şi m-a privit intens, cu o uimire extraordinară. „Dumneata lucrezi aici? m-a întrebat ea. Te văd pentru prima oară”. „Da, am zis eu, lucrez aici de mai bine de un an, eu vă cunosc bine pe dumneavoastră din priviri, sunteţi femeia cea mai frumoasă din institut”. „Lasă asta, ăsta e un amănunt, important e că eu te cunosc pe dumneata de undeva, nu ştiu exact de unde, adică nu ştiu dacă de pe lumea asta sau de pe altă lume, dar te cunosc precis. Te rog să-ţi iei un bilet de voie chiar acum şi să plecăm în oraş, pentru că avem de vorbit”. Eram extraordinar de tulburat, nu înţelegeam nimic, dar mi-am luat un bilet de voie şi am plecat cu ea la o cofetărie, unde am decis să ne căsătorim. Mai bine zis, ea a decis, în timp ce eu protestam: „e absurd, dumneata eşti superbă, eşti logodită cu un bărbat superb, în timp ce eu sunt un individ aproape urât, mic de statură, gras şi lipsit de calităţi deosebite, adică un mediocru. În plus, sunt şi eu logodit cu o fată cumsecade, pe care aş răni-o în chip cu totul nemeritat, aducându-i această veste”. „Lasă prostiile, mi-a spus ea pe un ton care nu admitea replică, am spus că ne vom căsători şi ne vom căsători. Ne vom face chiar astăzi actele”. „Dar de ce ţii să te căsătoreşti cu mine?“ am întrebat-o, la care ea mi-a răspuns, misterioasă: „asta n-am să-ţi pot spune niciodată”.

VÂNĂTOR I: Şi? Aveţi o căsătorie fericită?

VÂNĂTOR II: Nu ştiu dacă se poate numi fericită şi asta numai din cauza mea, care sunt un tip complexat şi veşnic obsedat. Nu pot să nu mă întreb în fiecare zi şi noapte, de mai multe ori: de ce? De ce m-a ales pe mine? Vă spun pe cuvântul meu de onoare că este o femeie absolut splendidă, blondă, cu părul lung, ochii albaştri şi mari, tenul catifelat, picioarele lungi şi sprintene, o dantură de fildeş, voce duioasă şi plăcută, nişte sâni care tresaltă chiar şi atunci când vorbeşte în şoaptă. Nu mai vorbesc de sensibilitatea ei extraordinară, la fiecare cuvânt pe care i-l spun nările ei freamătă de atâta încordare, fiecare gest pe care îl fac este absorbit de fiinţa ei, am sentimentul că este o apă limpede şi neclintită care se tulbură chiar şi la atingerea unei gâze. Adesea se uită la mine ore în şir, bine înţeles după ce îmi cere voie, mai întâi, iar eu stau şi mă las privit până izbucnesc în plâns. Ea varsă o singură lacrimă, întotdeauna pe obrazul drept, o lacrimă imensă şi fierbinte, pe care i-o sorb cu buzele mele.

VÂNĂTOR I (*pe care povestea, oarecum lungă, l-a plictisit*): Ar fi trebuit, totuşi, ca vânătoarea să înceapă. Gonacii ar fi trebuit să pornească. Mi s-a făcut frig. Mă întreb dacă nu cumva partida s-a suspendat şi ne-au uitat aici. Dar nu e posibil. Vrei o gură de rom?

VÂNĂTOR II: Nu, mulţumesc. Şi-aşa sunt destul de tulburat. Ştii ce este interesant? Că ea a insistat foarte mult să vin la această vânătoare. M-a pus să jur că voi veni. Am simţit cum s-a frământat toată noaptea, fără să poată dormi.

VÂNĂTOR I: Pe vremea când eram căsătorit, căci acum sunt divorţat, soţia mea se interesa din ce în ce mai des când plec la vânătoare, pentru ca odată, întorcându-mă din Deltă cu o zi mai devreme, să o prind tête-à-tête cu meditatorul de matematică al

băiatului. Amândoi s-au speriat cumplit, au crezut că mă voi folosi de armă, au fugit pe uşă, dezabiaţi, dar eu am fost realmente domn, am tras un singur foc în aer şi m-am culcat. Nu fac nici o aluzie la cazul dumitale.

VÂNĂTOR II: Soţia mea nu ar putea să mă înşele pentru nimic în lume. E o femeie cu totul extraordinară.

VÂNĂTOR I: Toate femeile sunt extraordinare până la proba contrarie.

(*Apare din pădure o femeie tânără, purtând un coş cu fructe. E îmbrăcată cu o rochie lungă, roşie*.)

FEMEIA (*cu o voce stinsă şi înspăimântată*): Iertaţi-mă că vă deranjez, dar am impresia că am greşit drumul.

VÂNĂTOR I: Unde doriţi să mergeţi?

FEMEIA: Nu asta are importanţă. Dar ceva mai încolo am dat peste o haită de câini care erau să mă sfâşie.

VÂNĂTOR I: Sunt câinii gonacilor. Aici e o partidă de vânătoare. Aţi venit, probabil, la cules de fructe, dar momentul nu e deloc bine ales. Oricând vă poate lovi un glonte rătăcit. Pădurarul nu v-a avertizat?

FEMEIA: N-am văzut nici un pădurar.

VÂNĂTOR I: Atunci nu ştiu ce sfat să vă dau. Cred ca veţi fi obligată să rămâneţi cu noi, la adăpost. (*Se aud focuri de arme*.) Auziţi? A început. (*Cei doi vânători se pregătesc de tragere*.) Aşezaţi-vă în şanţ. Să nu vă vadă vânatul. (*Femeia rămâne în picioare*.) Nu vă e frig?

FEMEIA (*absentă*): Nu.

VÂNĂTOR I: Nu vă e frică de animale?

FEMEIA (*se apropie de el, apoi în şoaptă*): Nu. Cândva, am fost şi eu animal... (Vânător I şi Vânător II o ascultă uimiţi) Am fost căprioară...

VÂNĂTOR I (*înfiorat*): Căprioară?!

FEMEIA: Da. O căprioară frumoasă şi tânără, cu botul şi ochii umezi... Şi eram îndrăgostită de cel mai frumos

cerb din pădure, cel mai puternic şi viteaz.... Şi într-o zi, când am venit la izvor să ne adăpăm, eu am văzut în oglinda apei un vânător care întinsese arma spre noi. Şi atunci m-am aruncat în faţa iubitului meu ca să-i salvez viaţa.

VÂNĂTOR I: Şi? I-aţi salvat-o?

FEMEIA: Da. Am fost împuşcată. El a scăpat. În aceeaşi clipă, însă, m-am transformat în fată.

VÂNĂTOR I (*din ce în ce mai uimit*): În fată?!

FEMEIA: Da. În fată de 18 ani care se uita în jurul ei şi nu înţelegea nimic. Vânătorul care trăsese în mine s-a speriat şi a luat-o la fugă, urlând.

VÂNĂTOR I: Iertaţi-mă că vă întrerup, dar eu am fost la o vânătoare cu mai mulţi ani în urmă, în Nepal, unde asemenea fenomene se petreceau foarte des. Se întâmpla ca dintr-un şarpe sau chiar dintr-o broască ucise într-o anumită oră şi într-o anumită poziţie a Lunii să se nască o femeie sau un copil. Dar spuneţi-mi ce s-a întâmplat apoi cu dumneavoastră. Cum v-aţi descurcat în viaţă?

FEMEIA: O, destul de simplu. M-a găsit pădurarul, m-a luat la el şi m-a înfiat. Dar eu umblam aproape zi şi noapte prin pădure, căutându-l pe soţul meu, cerbul. Uneori nici nu mai ajungeam acasă, dormeam prin scorburi şi prin copaci, doar-doar l-oi găsi.

VÂNĂTOR I: Şi l-aţi găsit?

FEMEIA: Nu. Probabil a fost şi el împuşcat. Altfel ar fi venit la izvor să mă caute. Din păcate, pădurarul s-a supărat că plecam tot timpul de-acasă şi m-a dat unei rude de-ale sale, departe de locurile unde mă născusem. Restul nu mai contează.

VÂNĂTOR I (*vizibil impresionat*): Vă rog să fiţi convinsă că eu cred cu toată fiinţa mea în posibilităţile transformării animalului în om şi invers. E o dovadă superbă a comuniunii lumii noastre animale, o confirmare a faptului că omul s-a născut din maimuţă. (*Între timp,*

Femeia a plecat fără ca cei doi vânători să-şi dea seama.) Dar puteţi să-mi spuneţi, stimată şi minunată fiinţă, de ce maimuţele nu se mai transformă şi în zilele noastre în oameni? Ce le împiedică? (*Observă că Femeia a plecat şi se întoarce către Vânător II*) Poţi să-mi răspunzi dumneata?

VÂNĂTOR II (*care e foarte absent la ceea ce se petrece în jurul său*): Nu mă tulbura. Lasă-mă să mă gândesc la ceva.

VÂNĂTOR I: Atunci spune-mi ce părere ai despre strania femeie care a fost până acum câteva clipe aici?

VÂNĂTOR II (*solemn, după o îndelungată gândire*): Femeia aceea este soţia mea.

VÂNĂTOR I: Glumeşti?

VÂNĂTOR II: Nu. Ciudat este că ea nu m-a recunoscut. Nici măcar nu m-a privit... Dar eu am recunoscut-o după glas... Tot timpul, din clipa în care am plecat de-acasă, am avut presimţirea că va veni după mine. Aşa se şi explică insistenţa ei de a mă trimite la vânătoare şi de a câştiga această armă pentru mine. Simţea mereu chemarea pădurii şi a lumii ei. Se dorea, probabil, din nou căprioară...

VÂNĂTOR I (*derutat*): Ciudat! Foarte ciudat! Şi, totuşi, perfect verosimil. (*Între timp, Vânător II a dispărut în pădure*.) Femeia avea, într-adevăr, o privire extraordinar de bună şi curată, care nu putea fi decât a unui animal nevinovat. (*Se aude o împuşcătură în apropiere*.) Colega, cred că a început, în sfârşit, vânătoarea. (*Constată că Vânător II nu e lângă el*.) Dar unde a dispărut? (*Vânător II apare cu arma în bandulieră, extrem de tulburat*.) Unde ai fost?

VÂNĂTOR II: Am fost după ea...

VÂNĂTOR I: După soţia dumitale?

VÂNĂTOR II: Da. Am găsit-o la izvor. Se uita în oglinda apei.

(*Pauză*)

VÂNĂTOR I: Şi?

VÂNĂTOR II: Am tras în ea... Am vrut să văd dacă se transformă din nou în căprioară... (*Pauză lungă*.) Dealtfel, aceasta era dorinţa ei neîncetată.

VÂNĂTOR I: Şi? S-a transformat în căprioară?

VÂNĂTOR II: Fireşte. Dacă doreşti, poţi să te duci s-o vezi. E acolo, la izvor.

VÂNĂTOR I: Iartă-mă, dar mi-e frică. Am trăit şi eu destule, dar întâmplarea asta mă sperie. (*Se aude o împuşcătură*.) Am impresia că halucinez... Deci, aşa se explică de ce te-a ales ea pe dumneata ca soţ: era o chemare a destinului. O chemare a sângelui.

VÂNĂTOR III (*apare radios, cu puşca încă fumegând*): Fraţilor, am împuşcat, acum, lângă izvor, o căprioară splendidă. Absolut splendidă. Veniţi s-o vedeţi. (*Dispare. Cei doi rămân încremeniţi. Vânător II se aşază pe marginea şanţului, năucit*.)

VÂNĂTOR I (*într-un târziu*): E limpede... Acest vânător inconştient a tras în soţia dumitale... Fireşte, fără să ştie despre ce e vorba... Mă întreb dacă avea autorizaţie... Prietene, te văd zdrobit sufleteşte şi sunt alături de dumneata. Ştiu că treci printr-o grea încercare, dar nu ştiu cum să te ajut. Eu am crescut odată un pui de urs vreme de şase luni, cu biberonul, îl iubeam mai mult decât pe copilul meu, pentru ca, într-o noapte, să mi-l fure un vecin şi să-l vândă la circ pentru a fi dresat. Închipuie-ţi că, în timpul unui spectacol, bietul ursuleţ m-a recunoscut şi mi-a sărit în braţe, plângând ca un copil. M-am judecat cu circul, dar n-am reuşit să-l obţin. Peste câteva luni, sărmanul animal a murit de TBC din pricina supărării. Ce părere ai? (*Singur*.) Văd că individul nu mă ascultă. (*Îngândurat*.) Să fie într-adevăr real ceea ce am trăit şi am auzit în această zi? E posibil ca acea femeie să fi fost căprioară,

să fi devenit femeie şi apoi din nou căprioară?! Atunci înseamnă că şi el, soţul ei, ar putea să se transforme din nou în cerb dacă ar fi din nou împuşcat... Extraordinar! Ce-ar fi să... Nu, nu e posibil. Dar dacă e posibil? Dacă e posibil ca şi el să devină animal? (*Fanatic*.) Sunt vânător, şi un vânător adevărat nu poate rata o asemenea şansă. E o şansă unică să vezi un astfel de miracol... (*Se frământă*.) Ce-ar fi să... (*Pauză*.) Am să încerc. Domnul să mă ierte, precum şi toţi zeii şi zeiţele vânătorii, dar am s-o fac. (*Îndreaptă arma spre Vânător II şi trage. Acesta se zvârcoleşte câteva clipe apoi rămâne nemişcat*.) Stupid! Miracolul nu s-a produs. Înseamnă că tot ce mi s-a spus era o aiureală. Mai mint şi eu, ca vânător, dar nu exagerez... Îi voi potrivi arma în aşa fel încât să reiasă că s-a împuşcat singur. (*Ceea ce şi face*.)

VÂNĂTOR III (*strigă de undeva, din apropiere*): Colega, eşti amabil să mă ajuţi să transport căprioara până la căruţă? Vânătoarea s-a amânat.

VÂNĂTOR I: Da, prietene, cu plăcere. Vin imediat. (*Se uită lung şi cu milă spre cadavrul lui Vânător II*.) Sărmanul de tine! Îmi deveniseşi drag şi apropiat. Adio! (*Pleacă*).

---- CORTINA ----